

ἀβρεξιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀβρεξία Πόντ. (Τραπ.) ἀβρι-
ξιά Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀναβρεξιά Κεφαλλ. ἀναβρεξιά
Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβρεχτος. Πβ. ἀ- στερητ. 1 β.

Ἐλλειψις βροχῆς, ἀνομβρία ἔνθ' ἀν.: Ἀσ'σὴν ἀβρε-
ξίαν ἐκάαν τὰ χορτάρῃ (ἀπὸ τὴν ἀνομβρίαν ἐκάησαν τὰ
χόρτα) Τραπ. || Παροιμ. Ὅσον ἀναβρεξιά καλὸ ν' καὶ τὸ
χαλάζι (ὅτι ἐν ἐλλείψει καλυτέρου πρέπει νὰ ἀρχῇται τις
καὶ εἰς τὸ πενιχρὸν καὶ μικροῦ λόγου ἄξιον) Κεφαλλ.
Συνών. ἀβροχιά, ἀβροχίλα, ἀνερεξιά, ἀνομπριά,
ἀνυδριά.

ἀβρέξιν τό, Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἔβρεξα ἀορ. τοῦ ρ. βρέχω.
Περὶ τοῦ νόμου τῆς συνθέσεως αὐτοῦ καὶ ἄλλων ὁμοίων
ιδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

Ἀγγεῖον ἐξαρτώμενον ὑποκάτωθεν τῆς κοιτίδος τῶν
βρεφῶν πρὸς ὑποδοχὴν τῶν οὐρῶν.

ἀβρετος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. κ. ἀ.) Πόντ. (Τραπ.)
κ. ἀ. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα, 2,83 ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,361
(ἐκδ. Μαρασλή) ἄβριτους Ἡπ. (Ἰωάνν.) ἄρεστε Τσα-
κων. ἀνεύρετος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. βρετός. Ὁ τύπ.
ἀρεστε οὐχὶ κατ' ἐξέλιξιν ἐκ τοῦ ἀβρετος, ἀλλ' ἐκ τοῦ
ἀ- καὶ ἐρεστε = εὔρετός. Τὸ ἀνεύρετος ἐκ τοῦ εὐρί-
σκω ἤδη ἀρχ.

1) Ὁ μὴ εὔρεθεις, ὁ ἀνεύρετος, ἡ ὁ δυσκόλως εὔρισκό-
μενος, ὁ δυσκόλως συναντώμενος Ἡπ. (Ἰωάνν.) Πελοπν.
(Λακων. κ. ἀ.) Πόντ. (Τραπ.) Τσακων. κ. ἀ.: — ΚΚρυστάλλ.
ἔνθ' ἀν.: Αὐτός, πιδί μ', εἶνι ἄβριτους Ἡπ. Ἐράεψα τὸ
βελόν', ἐράεψα, ἅμα ἄβρετον ἐπέμ'νεν (ἐγύρεψα τὴν βελόνην,
ἐγύρεψα, ἀλλ' ἔμεινεν ἄβρ.) Τραπ. Ἀνεύρετα ἐπέμ'ναν τὰ
παράδας-ι-μ' (ἀνεύρετοι ἔμειναν οἱ παράδες μου) αἰτόθ.
|| Ποίημ.

Νύχτωσε τώρα, ποῦ θὰ πὰς 'ς τὴν ἐρημιὰ μονάχος;
'ς τὴν ἄβρετή μου τὴ σπηλαιὰ πέτρα τὴ νύχτα ἀπόψε
καὶ μετὸ χάραμα ταχρὰ σοῦ δείχνω ἐγὼ τὸν δρόμο

ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἀν. 2) Μεταφ. ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου
δὲν εὔρεται ὁμοιος, ἀπαράμιλλος, μοναδικὸς Πελοπν.
(Λακων.) κ. ἀ. — ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν.: Εἶναι γιατροὺς ἄβρετος
καὶ ἀγένητος Λακων. || Ποίημ.

Με τοῦ Φρεᾶ τὸ κρύο, | τὸ κρύο, τ' ἄβρετο νερὸ
ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν.

ἀβρεχτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ.)
ἄβραχτος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἄβρετε Τσακων. ἀνέ-
βραχτος Πόντ. (Χαλδ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀβρεκτος.

1) Ὁ μὴ βραχεῖς, ὁ μὴ ὦν βρεγμένος ἡ ὁ μὴ βρεχό-
μενος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ. Χαλδ.):
Τὸ κορμί του ὅλο βράχηκε καὶ μόνο τὸ κεφάλι του ἔμεινε
ἄβρεχτο. Ἀβρεχτο πρᾶμα σύνηθ. Ἀβρεχτο ἔμεινε τὸ παιδί
ἀπόψε (δὲν ἐκατουρήθη) Ἀθην. κ. ἀ. Ἀβρεχτο ψωμί Κρήτ.
Ἐβρεξεν, ἅμα ἐγὼ ἄβρεχτος εἶμαι (ἅμα=ἀλλά) Τραπ.
Ἀβρεχτα εἶναι τὰ παντὶ Τραπ. Ἐσοῦκα ἄβρετε (ἐφθασα
χωρὶς νὰ βραχῶ) Τσακων. Συνών. ἀβροχος (I) 1.

2) Μεταφ. ὁ μήπω βαπτισμένος, ἀβάπτιστος Κέρκ.:
Ἐχουν τὸ παιδί ἄβρεχτο ἀκόμα. Συνών. ἀβροχος (I) 2.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ἀβρικόλακιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβρουνκολάκιστος
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βρικόλακιάζω.

Ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς βρικόλακα, ἥτοι ὁ μὴ ἐμφορού-
μενος ὑπὸ τοῦ διαβόλου καὶ μὴ ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ τάφου
ἀδιάλυτος μένων: Κάνας δὲν ἔμειν ἀβρουνκολάκιστος 'ς τὰ
παλαιὰ τὰ χρόνια. Πβ. βρικόλακας.

ἀβριστος ἐπίθ. Κυκλ. Παξ. Πελοπν. (Ἀργ.) — Λεξ.
Γαζ. (λ. ἀνεπηρέεστος).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βρίζω.

Ὁ μὴ ὑβρισθεὶς, ὁ μὴ ὑβριζόμενος ἔνθ' ἀν.: Ἐχει μὴ
γλῶσσα! δὲν ἀφίνει ἀνθρώπο ἄβριστο ποῦ νὰ μὴ τόνε βρίση!
Κυκλ. || Παροιμ. Περισσότεροι βρισμένοι παρὰ ἄβριστοι
(περισσότερους δυσαρεστεῖ τις ἢ εὐχαριστεῖ) Ἀργ.

ἀβρόμευτος ἐπίθ. Κεφαλλ. Παξ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βρομεύω.

Ὁ μὴ ρυπανθεὶς, ὁ μὴ λερωθεὶς ἔνθ' ἀν.: Τὸ κορίτσι
αὐτὸ εἶναι ἀβρόμευτο, γιατί βρομεύτηκες ἐσύ; Κεφαλλ.
Εἶν' ἀβρόμευτο τὸ παιδί Παξ.

ἀβρόμιστος ἐπίθ. Κυκλ. (Σύρ. κ. ἀ.) — Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βρομίζω παρὰ τὸ
βρομῶ.

1) Ὁ μὴ βρομήσας, ὁ μὴ ἀποκτήσας δυσσομίαν δι' ὀρ-
γανικῆς ἀποσυνθέσεως Κυκλ. (Σύρ. κ. ἀ.) — Λεξ. Περίδ.:
Ψάρι ἀβρόμιστο Περίδ. 2) Ὁ μὴ ρυπαρὸς, ὁ καθα-
ρὸς Σύρ.: Ἀβρόμιστος ἄνθρωπος.

ἀβρόντητα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀβρόντιγα Πελοπν. (Σου-
δεν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβρόντητος.

Ἀνευ βρόντου, ἀθορύβους, ἡσύχως: Ἀβρόντιγα πάμε
(ἥτοι χωρὶς πυροβολισμοὺς ἐν ἡμέρᾳ γάμου). Συνών.
ἀτάραχα.

ἀβρόντητος ἐπίθ. Κυκλ. (Πάρ. κ. ἀ.) ἀβρόντιγος
Πελοπν. (Σουδεν.) ἀβρόντιγους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βροντιῶ.

1) Παθ. ὁ μὴ ταρασσόμενος ὑπὸ κρότων Πελοπν.
(Σουδεν.): Ἐφέτο περάσαμε λαμπρὴ ἀβρόντιγη (ἀνευ τῶν
συνήθων χαρμοσύνων πυροβολισμῶν). β) Ὁ μὴ ταρασ-
σόμενος ὑπὸ φωνῶν, ἀτάραχος, ἡσυχος Κυκλ. (Πάρ.):
Φρ. Κάθεται ἀβρόντιγος, ἀσάλευτος! (ἐπὶ ἀνθρώπου οὐδό-
λως συγκινουμένου ἐκ λόγων καὶ ἐπιπλήξεων, ἀλλὰ μένον-
τος τελείως ἀπαθούς). 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ παραγῶν
κρότον, ὁ μὴ βροντῶν Στερελλ. (Αἰτωλ.): Νταούλ' ἀβρόντιγος
(νταούλ' = τύμπανον).

ἀβρός ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Τρίπ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀβρός.

1) Ὁ ἔχων μορφὴν συμπαθητικὴν ἢ ἀξιέραστον, χα-
ρίεις, ὡραῖος Πόντ. (Τραπ. Τρίπ. Χαλδ.): Ἀβρός ἄνθρω-
πος, ἀβρὴ γυναῖκα Τρίπ. Ἀβρόν κορίτσο Χαλδ. 2) Εὐ-
τραφής, ἐπὶ ζῴου Πόντ. (Τραπ.): Ἀσμ.

Ἀβρός λαγὸς ἐβόσκετον 'ς πράσινον λιβαδόπον.

ἀβρότανο τό, ἀμάρτ. ἀβρότανον Θράκ. (Αἰν.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀβρότονον. Τὸ α πιθανῶς κατ' ἐπίδρα-
σιν τοῦ οὐς. βότανο. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

